

FELIX SALTEN

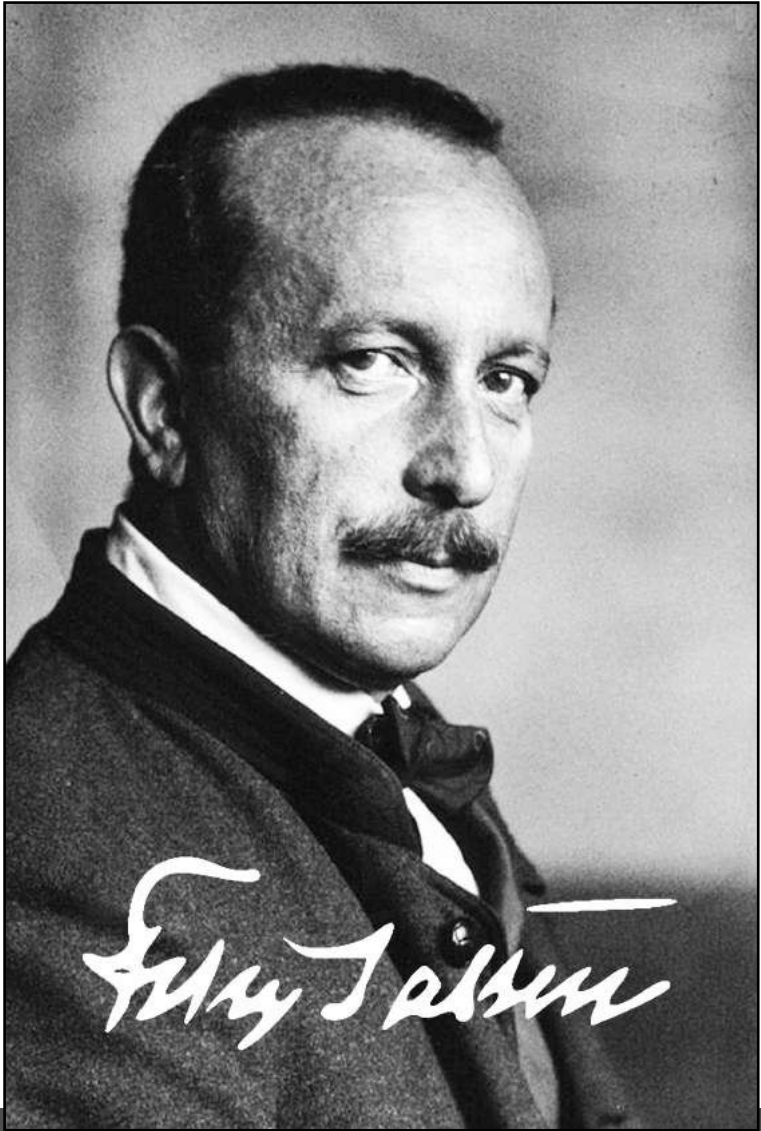
BAMBI

POVESTEA UNUI PUI DE CĂPRIOARĂ

ANDREAS PRINT

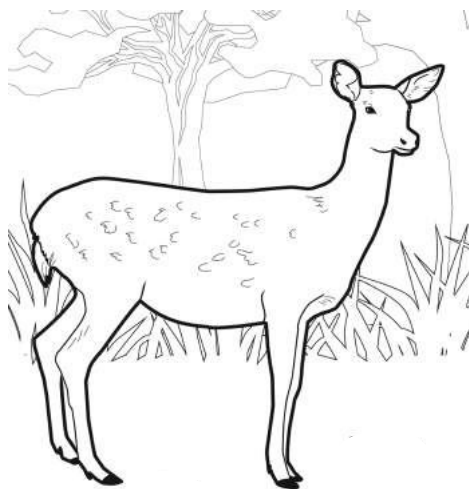
06.09.1869 – 08.10.1945

Felix Salten

BAMBI

Povestea unui pui de căprioară

Traducere
Zamfira Dumitrescu

ANDREAS PRINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SALTEN, FELIX

Bambi / Felix Salten - București: Andreas Print, 2017

ISBN 978-606-765-025-9

Dimitrescu, Zamfira (trad.)

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT

Petru Maior nr. 32, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

© Editura **ANDREAS PRINT**, București, 2017

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii ANDREAS Print**.

Tehnoredactare: Gheorghe DUMITRU

Redactare și corectură: Dana DOBRE

Desene interior și copertă: D.M.

Bun de tipar: 25.01.2017

Coli tipar: 10

Format: Z₆ (16/54x84 cm)

ISBN 978-606-765-025-9

Tipar: **ART PRINT**

E-mail: office@artprint.ro

DESPRE AUTOR

FELIX SALTEN a publicat povestea lui Bambi pentru prima dată în anul 1923, în Austria, sub titlul *Bambi: Eine Lebensgeschichte aus dem Walde* (*Bambi: O poveste de viață în pădure*). Cartea urmărește viața căpriorului Bambi, de la nașterea sa, copilărie, pierderea mamei sale, lecțiile pe care el le învață alături de la tatăl său, experiențele sale cu privire la pericolele reprezentate de vânătorii umani în pădure, până la însingurarea sa, atunci când ajunge la maturitate. Cartea a fost tradusă, începând cu anul 1928, în peste 30 de limbi. În anul 1933, Salten i-a vândut regizorului american Sidney Franklin drepturile asupra cărții sale pentru realizarea unui film. Ulterior, aceste drepturi au fost transferate către studioului Walt Disney, care a realizat, în 1942, filmul clasic de animație Bambi.

În anul 1939, Salten a publicat o continuare a cărții, sub titlul *Bambis Kinder, eine Familie im Walde* (*Bambi pentru copii*).

Felix Salten (6 septembrie 1869 – 8 octombrie 1945) este un autor și critic literar austriac. S-a născut în Budapesta, dar în scurt timp după nașterea sa, familia s-a mutat la Viena, Austria. La vârsta de șaisprezece ani, începe să scrie critică literară pentru diverse ziare austriece. Salten devine membru al mișcării „Tânăra Viena” și, destul de repede după aceea, devine critic de artă și de teatru al ziarului Wiener Allgemeine Zeitung. În anul 1900, publică prima sa colecție de povești scurte, pentru ca, în 1901, să inițieze primul cabaret literar – Jung-Wiener Theater Zum lieben Augustin (Tânărul vienez – Teatrul iubitului Augustin).

Începe să publice, în medie, o carte pe an, cu piese de teatru, scurte povești, romane, cărți de călători și colecții de eseuri. Salten scrie pentru aproape toate ziarele importante din Viena și, de asemenea, scrie scenariile de film și librete de operă. În 1927 devine președinte al clubului austriac P.E.N., ca succesor al scriitorului, dramaturgului și cel mai important reprezentant al Modernității vieneze, Arthur Schnitzler.

Totuși, cea mai cunoscută opera a lui Felix Salten este *Bambi: O poveste de viață în pădure*.

venit pe lume într-un desiș, într-unul din acele culcușuri tănuite ale pădurii, care par deschise peste tot, dar care sunt adăpostite din toate părțile.

Era numai un pic de loc acolo, tocmai atât cât trebuia pentru el și mama lui. Acum se ridicase, clătinându-se pe piciorușele subțiri, privind ca un prostuț înaintea lui, cu ochii aceia tulburi care nu vedeau nimic, cu capul plecat, tremurând și fiind încă foarte zăpăcit.

– Ce copil frumos! strigă coțofana.

Atrasă de gemetele mamei, care năștea, ea alergase într-acolo și stătea cocoțată pe o creangă din apropiere.

– Ce copil frumos! mai repetă ea.

Nu primi nici un răspuns, dar își urmă stăruitor vorba mai departe:

– E de mirare cum poate să stea în picioare și să umble deîndată. O, ce interesant este! N-am mai văzut vreodată așa ceva, în viața mea. E drept că sunt foarte tânără, abia de un an am ieșit și eu din culcuș, după cum sunt sigură că știi. Dar ce lucru minunat! Copilul ăsta, abia născut, știe să stea în picioare. Găsesc că asta

e ceva foarte frumos. De altfel la voi, căprioarele, totul este foarte frumos... Știe să și alerge poate?...

– Desigur, răspuse încetșor mama. Dar, te rog să mă ierți, că în clipa asta nu sunt în stare să stau de vorbă. Am prea multe de făcut. Și, apoi, mă simt cam obosită...

– Nu te stingheri pentru mine, zise coțofana. Nici eu n-am vreme multă, dar una ca asta nu se vede în fiecare zi. Gândește-te cât de mult ține și cât de greu este la noi! Puii nici nu se mișcă după ce ies din găoace, stau chitic acolo în cuib, și le trebuie îngrijiri, atâtea câte nici nu-ți închipui dumneata. Și ce de muncă pentru ca să-i hrănești, ce de grijă ca să-i păzești! Ce oboseală! Gândește-te, te rog, să le cauți hrană, să veghezi să nu pățească nimic... Nu sunt în stare nici să se miște fără ajutor. N-am dreptate? Și cât trebuie să aștepți până încep ei să se miște, până le ies penele, până se fac și ei mai curăței!

– Iartă-mă, îi zise mama, nu te-am ascultat.

Coțofana zbură de acolo.

– Ce persoană proastă! gândi ea. E frumoasă, dar proastă.

Căprioara abia băgase de seamă că a plecat. Ea continua să îl spele pe noul născut. Îl spăla cu limba și, astfel, îl și încălzea și îl și mângâia totodată.

Puiul se cam ținea nesigur pe picioare. Când îl netezea mama sa și-l drăgălea, atingându-l ușurel peste tot trupul, se cam clătina, dar stătea cuminte pe loc. Hăinuța cea roșcată, încă puțin zburlită, avea niște pete

- Ce copil frumos! strigă coțofana.

albe, frumoase, iar fața lui de copil nedezmectit părea abia trezită dintr-un somn adânc.

De jur împrejurul lor creșteau tufe de aluni, de corni, de porumbele și de soc. Arțari înalți, stejari și fagi formau un acoperiș verde pe deasupra desişului, iar pământul cenușiu și tare era acoperit de buruieni. Tufe înflorite de toporași și de fragi gata să se deschidă erau ticsite pe pământ. Părea că soarele de dimineață țese o pânză aurie prin frunzișul des. Toată pădurea răsuna de tot felul de voci, care o străbăteau dându-i un freamăt vesel. Scatii țiuiau întruna de veselie, porumbeii se giugiuleau, mierlele șuierau, pițigoii cântau, cintezoii ciripeau. Printre toate acestea răzbăteau țipetele gaițelor, care se sfădeau, flecăreala și chicotele coțofenelor și chemările metalice și sfâșiate ale fazanilor.

Câteodată strigătul triumfător al vreunei coțofene stăpâna tot zgomotul acela. Țipătul șoimului trecea limpede și pătrunzător peste vârfulile copacilor, iar ciurile cântau în cor, cu vocile lor răgușite.

Puiul căprioarei nu înțelegea nimic din toate cântecele și strigătele acelea, nici o vorbă din tot ce se spunea. Nu le băga în seamă, nu simțea încă deloc miresmele pădurii.

Nu auzea decât foșnetul ușor al hăinuței lui, când mama îl spăla și-l dezmierda. Nu simțea decât mirosul apropiat al trupului mamei. Se strânse bine lângă căldura aceea binefăcătoare. Îi era foame și începu să caute până ce a găsit izvorul de viață. Pe când sugea, mama îl acoperea întruna de dezmierdări.

– Bambi, murmură ea.

